

ΣΤΗΛΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΦΕΒΡΩΝΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Βλέπε πόσα χρήματα ἔκαλεσάν με· Πατήρ μὰς ἐπεμψεν... Λέγουσα ταῦτα, ἔθεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀσθενοῦς τὰ νομίσματα ἅτινα εἶχε συναῖξει.

— Ἄφες με, νὰ τρέξω ἀμέσως ὅπως σοὶ φέρω ὀλίγον ζωμόν.

— Κόρη μου, ἐπανέλαθεν ὁ ἀσθενής, εὐχαρίστησες τὸν Θεὸν διὰ τὴν πρόνοιαν, ἣν ἔλαβεν ὑπὲρ ἡμῶν;

— Ὅχι, Πάτερ μου, δὲν ἔλαβα τὸν καιρὸν.

— Λέγε μᾶλλον ὅτι δὲν σοὶ ἐπὶ ἤλπην ἡ ἰδέα. Ἄς εὐχαριστήσωμεν λοιπὸν ἀμφοτέρω ἀντόν.

Καθὼς τότε ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἀπέτεινεν ἔνθερον προσευχὴν πλήρη πίστεως καὶ εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ἀπροσδόκητον βοήθειαν, ἣν ὁ Θεὸς τῷ ἐπεμψεν, ἀκολουθῶν ἠρώτησε τὴν Φεβρωνίαν ἐὰν ὑπῆρχε καὶ ἄλλος ἐντὸς τοῦ ὀσπτηρίου καὶ μαθὼν ὅτι ἦσαν οἱ εὐεργέται του, λέγει μετὰ συγκινήσεως πρὸς αὐτούς.

«Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐλογῆσῃ καὶ νὰ σὰς ἀνταμείψῃ διὰ τὰς εὐεργεσίας αἱ ἐκάματε εἰς τὴν κόρη μου.

— Ἀλλὰ πῶς κἀμνετε, καλέ μου φίλε, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ εἰσθε τόσο καιρὸν ἐν μέσῳ τοσούτων ὀλίψεων καὶ ταλαιπωριῶν;

— Καλέμου κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἀσθενής, ἐκεῖνος ἐστὶς δὲν κατέχει ἐν τῇ καρδίᾳ του τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν χαρὰν, ἣν ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου παρέχει εἰς αὐτόν. Σὰς εὐχόμεαι νὰ δοκιμάσῃτε ἐκ πείρας τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ τὴν ὑπερβαίνουσαν πᾶσαν γνῶσιν. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διαμένῃ ἐντὸς ἡμῶν, οὐδεὶς δισταχμός, οὐδεμία ἀπελπισία δύναται νὰ μὰς κυριεύσῃ. Καὶ μὲν, τὸ σῶμα δύναται νὰ ὑποφέρῃ ἄλλ' ἢ ψυχὴ ἠρμεῖ, διότι γινώσκει ποῦ στηρίζεται καὶ εἰς ποῖον πιστεύει. Βλέπετε, ἐγὼ καὶ ἡ κόρη μου δὲν ἐφάγομεν τίποτε δι' ὄλης τῆς ἡμέρας, ἡμῶν ὅμως βέβαιος, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἔλα μὰς ἐγκατέλειπεν. Ἐπέτρεψα εἰς τὴν κόρη μου νὰ ἐξέλθῃ καὶ εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τῆς παρεκάλουν θερμῶς δι' αὐτήν. Τώρα βλέπω ὅτι ὁ Θεὸς σὰς ἔκαμεν ὄργανα τῆς πρὸς ἐμὲ προνοίας του.

— Ἀλλὰ ποῦ ἐμάθατε μίαν τόσο ὑψηλὴν ἰηρησικίαν;

— Εἰς αὐτὸ τὸ βιβλίον· καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του παλαιὰν τινα Γραφὴν ἣν ἔδειξε πρὸς τοὺς εὐεργέτας του.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔστατο ἐκθαμβὸς καὶ σιωπηλός. Εἶτα

ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μερικὰ νομίσματα καὶ ἔθεσεν αὐτὰ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀσθενοῦς εἶπεν:

«Ὁ ὑμέτερος Θεὸς θέλει νὰ λάβῃτε φροντίδα διὰ τὴν υἰείαν σας· προσκαλέσατε ἀμέσως ἕνα ἰατρόν, ἀγοράσατε μίαν κλίνην καὶ πᾶν ὅ,τι σὰς εἶναι ἀναγκαῖον, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θέλω σὰς ἐπανίδει.

Ἄφου εἶπε ταῦτα, ἐξῆλθε μετὰ τοῦ φίλου του ἐκ τῆς οἰκίας. Μόλις εὐρέθησαν εἰς τὸν δρόμον, ὁ Ἀλέξανδρος λέγει πρὸς τὸν φίλον του: «Ἡ σκηνὴ τῆς ἐσπέρας ταύτης ἔκαμε περισσότεραν ἐντύπωσιν εἰς τὴν ψυχὴν μου, παρ' ὅλαι αἱ νοουθεταὶ τὰς ὁποίας πρὸ καιροῦ μοὶ δίδεις.»

— Ἰούτο προέρχεται, ἀπεκρίθη ὁ Θεόδωρος, διότι εἶδες τὸ ἐσπέρας τοῦτο τὸ Εὐαγγέλιον ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ δυνάμει· αἱ ἀμφιβολαὶ, αἰτινες σὲ βασανίζουσι, προξενουσι κενόν τι ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ ὅταν ἡ καρδία σου εἶναι κενή, τότε εἰσέρχονται ὅλοι οἱ κακοὶ διαλογισμοί. Δοκίμασον λοιπὸν νὰ εἰσάξῃς ἐντὸς αὐτῆς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τότε ἴθι εἶσαι εὐτυχὴς καὶ ἀναπεπαιμμένος.

Οἱ δύο φίλοι ἐχωρίσθησαν καὶ ἕκαστος ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν του. Ὁ Ἀλέξανδρος ἠγγράσασε μίαν Γραφὴν καὶ ἀφου ἀνέγνωσεν αὐτήν μετὰ προσοχῆς, αἱ ἀμφιβολαὶ του ἠρχίσαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ἐξαφανίζονται. Μετὰ δὲ παρέλευσιν ἡμερῶν τινῶν, καὶ ὅταν ἐνόμισεν, ὅτι τὰ χρήματα, ἅτινα εἶχεν ἀφήσει εἰς τὸν ἀσθενή, εἶχον τελειώσει, ἠθέλησεν ἐκ δευτέρου νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτόν μετὰ τοῦ φίλου του.

Φθιάσαντες εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν, εἶδον δύο ἀνθρώπους φέροντας ἐπ' ὤμων ἐν φέρετρον, ἐντὸς τοῦ ὀσπτηρίου ὑπῆρχε τὸ πτώμα τοῦ πτωχοῦ κτίστου. Ἡ νοσοκόμος, ἣ συνοδεύουσα τὸ λείψανον, ἀνεγνώρισεν τοὺς δύο φίλους. «Ὡ καλοὶ μου κύριοι! ἐφθάσατε πολὺ ἀργά· ὁ προστατευόμενός σας εὐρίσκειται ἐντὸς τοῦ νεκροκραδβάτου τούτου». — Καὶ ἡ Φεβρωνία· διέκοψαν αὐτήν. — «Ἦνέει τὰ λοιπὰ», ἀπεκρίθη. «Βραδύς μαρσμός ἐπέσκαπτε πρὸ πολλοῦ τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο σῶμα, καὶ ἡ χειροτέρευσις τῆς ἀσθενείας τοῦ πατρὸς τῆς ἔφερον αὐτήν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου. Ἡ πτωχὴ κόρη, ἵνα μὴ λυπήσῃ τὸν πατέρα τῆς, ἐκρυπτε τὴν ἀσθενείαν τῆς καὶ ἐπηγγύρῃναι εἰς τὸ προσκεφάλαιόν του, ἀναγινώσκουσα τὰς Γραφὰς καὶ προσευχομένη ὑπὲρ αὐτοῦ. Τώρα ὅμως ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς τῆς ἔλα συντομεύσῃ βεβαίως τὸν βίον τῆς».

ὑΠΟΒΟΛΕΥΣ ΧΡΗΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

Μετὰ χαρᾶς πληροφοροῦμεθα ὅτι συνεστήθη ἐν Ζακύνθῳ κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς ἐν Ἀθῆναις Ο. Χ. Ε. Κυριῶν τοῦ ἀειμνήστου φίλου καὶ συνεργάτου Παπαμάρκου παράρτημα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ αἰδ. κ. Ν. Ἀβούρη ἱεροκήρυκος καὶ τῆ πρωτοβουλία πρῶν μαθητριῶν τοῦ Παπαμάρκου καὶ ἄλλων. Ὁλοψύχως τοῖς εὐχόμεθα πᾶσαν πρόοδον καὶ εἴμεθα πρόθυμοι νὰ τοῖς παράσχῃμεν πᾶσαν δυνατὴν ἐν Χριστῷ ἔμπρησιν.

ματος χιτῶνας καὶ τῆς θείας Κοινωνίας τὴν ἀπαισίαν βεβήλωσιν! Βλέπω ὅτι εἰς κάθε στιγμήν τὸν σταυρώνομεν τὸν ποτιζόμεν χολῆν καὶ ὄξος, τὸν ἐμπαίζομεν, τὸν φρίττω σταματῶ Θεὸ Κύριε φυλακὴν τῷ στόματί μου καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖλιά μου ἵνα μὴ ἀπαριθμήσω ὅτι βλέπω Μόνον κύπτω τὸν αὐχένα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος καὶ ὡς ὁ ληστὴς ἀναφωνῶ Σοι. Μνήσθητί μου Κύριε ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.